

Laurie Halse Anderson
Vertaald door Edward van de Vendel

DOKTER ANNA en de **DIERENHELDEN**

Hulphond gezocht

Lannoo

HOOFDSTUK EEN

Ik ben vroeg opgestaan en maak wentelteefjes – niet met van dat kleffe witbrood, maar het echte werk, met dik, oud Frans brood van één dag oud, met verse aardbeien en dan poedersuiker eroverheen.

Ik voel iets aan mijn veters trekken en kijk omlaag. ‘Snappy...’ kreun ik.

Mijn pup van zes maanden gebruikt mijn veters als ontbijt. Snappy is schattig, ook al is het een bastaardje – kort haar, met schattige, driehoekige flapoortjes. Hij is grotendeels zwart met hier en daar wat bruine vlekken. Hij heeft ook witte haartjes rond zijn snuit, nek en buik, en hij heeft vier witte pootjes. Het lijkt alsof hij witte kniekousen draagt.

Een vrouw heeft Snappy en een heleboel andere honden gered van een vreselijke man die puppy's verkocht op de boerenmarkt. De honden waren vies en uitgehongerd, en zaten vol wormen. Gelukkig bracht die vrouw ze naar dokter Anna, de dierenkliniek van mijn grootmoeder, dokter A. MacKenzie. Die runt ze vanuit een kantoor dat aan haar huis vastzit.

Voor de meeste honden hebben we een goed baasje gevonden. Maar op de een of andere manier heeft dit kleine straathondje mijn hart gestolen – vooral omdat hij steeds probeerde om via de kliniekdeur het huis van oma binnen te sluipen, alsof hij hier thuishoorde. Zo is hij aan zijn naam gekomen: Snappy.

Maar het allerbeste was dat oma besloot dat ik hem mocht houden. Mijn allereerste huisdier ooit! Ik denk dat ze vond dat de ene zwerver de andere wel kon opvrolijken.

Op dit moment is Snappy aan het touwtrekken met mijn veters. Het lukt hem om een van mijn schoenen los te krijgen. ‘En nu weer vastmaken!’ zeg ik tegen hem, en ik lach om mijn eigen flauwe grap. Maar Snappy negeert me en ik zucht. Ik ben dol op hem, maar luisteren doet hij niet zo goed. Waarschijnlijk omdat hij nog zo jong is. Dat komt vast goed als hij groter wordt.

Plotseling hoor ik iemand de trap af denderen. Ik rol met mijn ogen. Dat is mijn nicht Emma. Ze maakt meer lawaai dan een volledig basketbalteam – een jongensbasketbalteam. Ze springt van de een-na-laatste trede af en glijdt de keuken in, haar rossige haar heeft ze onder een honkbalpet weggestopt. Ze rolt haar pyjama op tot een bal en gaat door de knieën.

‘Wat doe je?’ vraag ik.

Ze geeft geen antwoord. Springt op. Mikt haar pyjamabal in de wasmand boven op de wasmachine in de hoek van de keuken. ‘Twee punten!’ juicht ze.

Sport. Dat en dieren zijn de enige twee dingen waar Emma om geeft.

Ze reikt over mij heen naar het bovenste kastje en haalt een doos van een of ander suikerzoet, kunstmatig gekleurd cornflakesspul tevoorschijn. Ze giet een kom vol, laat de open doos op het aanrecht staan en grijpt de melk uit de koelkast.

‘Hoe kun je die troep eten?’ vraag ik.

Ze haalt haar schouders op. ‘Simpel. Ik doe het in m’n mond, ik kauw en ik slik.’ Ze stouwt altijd alles naar binnen zonder echt goed te kauwen. Ze zegt dat ik een moeilijke eter ben. Ik zeg dat zij alles vreet wat los en vast zit.

Heb ik al gezegd dat we in de verste verte geen tweeling zijn?

‘Je snapt heus wel wat ik bedoel’, zeg ik. ‘Ik maak wentelteefjes. Echte wentelteefjes. Met echt Frans

brood. Niet van die bevroren dingen die jij zo graag in de magnetron stopt. Wil je ook wat?’

‘Geen tijd.’ Ze zet haar kom met een klap op tafel en giet er veel te veel melk overheen. ‘Basketbalkamp begint vandaag. Ik kan elk moment opgehaald worden.’

Ik haal mijn schouders op en draai me weer om naar het fornuis. ‘Jammer dan voor jou.’

Ik leg de eerste wentelteefjes op een bord en oma komt binnen vanuit de kliniek.

‘Zoë! Dat ruikt hemels!’ Ze vouwt de ochtendkrant open op het aanrecht en schenkt haar koffiekop bij.

‘Het is zo heerlijk om een echte kok in huis te hebben!’

‘Dank u wel.’ Ik grijns bij het compliment en geef haar een bord. Ik heb geen idee hoe oma en Emma dat deden voordat ik hier kwam wonen. Toen ik aankwam, was er letterlijk niets te eten in huis.

Ik hoor Emma’s stoel verschuiven, ik hoor haar neerploffen op haar stoel, en dan–

‘Ieuw! Smerig!’

‘Zei ik toch’, zeg ik. Maar als ik me omdraai, zie ik dat ze het niet over haar ontbijt heeft. Ze heeft het over iets onder de tafel.

Ik kijk snel.

O-oh. Niet weer!

Snappy heeft een ‘verrassing’ onder de tafel achtergelaten. En Emma is er net met haar voet in gaan staan.

‘Zooo-wieie!’ jammert Emma, en ze rekt mijn naam

heel lang uit. Ze trekt haar sneaker uit en loopt ermee naar de vuilnisbak.

‘Wat?’

Met een stuk oude krant veegt ze haar schoen schoon. ‘Ben je weer vergeten Snappy uit te laten?’

Oké, ik geef het toe. Het eerste waar ik aan denk als ik wakker word, is niet of de pup naar buiten moet. Ik bedoel, ik hou echt van Snappy. Maar ik ben opgegroeid met een hulp in huis – en zonder huisdieren. Ik hoefde nooit klusjes te doen of aan iemand anders te denken als ik opstond. Dus dit is allemaal nieuw voor mij. Maar ik probeer echt mijn best te doen.

‘Dat wilde ik doen,’ leg ik uit, ‘nadat ik het ontbijt had gemaakt.’

Emma kijkt me aan alsof ik compleet gestoord ben. ‘Snap je het dan niet, Zoë? Een hond moet meteen ’s ochtends naar buiten – vooral een pup.’ Ze loopt naar de gootsteen en spuit veel te veel roze antibacterieel afwasmiddel op de zool van haar sneaker. Ze begint te boenen met een papieren doekje.

Ieuw, hoe kan ze dat doen? Dat is de gootsteen waar we ook koken en afwassen! ‘Is dat wel hygiënisch? Moet je dat niet buiten doen?’

Emma rolt met haar ogen en wast haar handen. Na het afdrogen van haar handen én haar schoen pakt ze wat schoonmaakmiddel van onder het aanrecht en kiepert het in de gootsteen. Daarna gaat ze weer aan tafel zitten en duikt in haar ontbijt.

Mooi. Misschien zit haar mond nu veel te vol met kunstmatige kleurstoffen om nog verder over Snappy en mij te kunnen klagen.

Maar dan zegt ze: ‘Oma, waarom zeg jij er niks van?’
Helaas. Ze laat het er dus niet bij zitten.

‘Ik heb nog nooit een pup uit de kliniek mogen houden’, klaagt Emma. ‘Maar zij mag Snappy wel houden. Dan moet ze toch op z’n minst goed voor haar zorgen?’

Oma kijkt op van haar krant, haar rechterwenkbrauw opgetrokken. ‘Emma,’ zegt ze streng, ‘je cornflakes worden slap.’

Emma snapt de hint. Ze zegt niks meer en eet verder.

Dank je wel, oma, denk ik – maar ik ben te snel.
Want dan richt ze die strenge blik op mij. ‘Zoë, Snappy is nu bijna zes maanden, maar zijn gedrag verbetert maar niet.’

‘Het verergert’, mompelt Emma met volle mond.

Oma reageert er niet op. ‘Ik weet dat dit allemaal nieuw voor je is, maar Snappy heeft...’

Ze stopt en kijkt om zich heen. ‘Waar is hij eigenlijk?’

‘Hij is d...’ Ik kijk om me heen. Snappy is verdwenen.

Mijn wangen kleuren rood. Ik schaam me dat ik niet weet waar hij is. Ik draai me naar het aanrecht zodat Emma mijn gezicht niet kan zien. Ik pak de garde en klop de eieren in de mengkom, ook al had ik dat al gedaan. ‘Eh, hij is... ergens hier.’

Emma snuift.

Oma zucht. 'Zoë. Als je een pup traint, moet je wel consequent zijn, anders leert hij het nooit.'

Ik staar in de kom met dikke, gele prut. 'Sorry, oma', zeg ik. 'Ik beloof dat ik beter mijn best zal doen-'

'Je moet het niet aan oma beloven', zegt Emma. 'Je moet het die arme Snappy beloven!'

Oma kijkt haar aan, en Emma buigt zich weer over haar kom.

'Het is niet eerlijk', zeg ik ter verdediging. 'Ik probeer het echt wel. Maar Snappy luistert gewoon niet. Kunnen we geen professionele hondenuitlater inhuren om hem te trainen? Dat doen ze bij ons thuis ook.'

'Thuis' is Manhattan – hartje New York City – waar ik geboren en getogen ben. Daar kun je iemand inhuren voor wat je maar wilt.

'Daar lopen de straten vol met hondenuitlaters', probeer ik uit te leggen. 'Meestal lopen ze met zes of zeven honden tegelijk.'

'Welja', mompelt Emma.

'Dat ziet er heel efficiënt uit, hoor', snauw ik.

'Wat heeft het voor zin om een hond te hebben als je iemand anders betaalt om ervoor te zorgen?' moppert Emma.

Ik rol met mijn ogen. Probeert ze nu expres dom te doen? 'Het is net als dat je een hulp hebt om het vieze werk te doen. Dan kunnen de baasjes juist meer

qualitytime hebben met hun huisdieren. Dat is toch heel logisch?’

‘Belachelijk’, snuift Emma.

‘Helemaal niet–’

Oma houdt haar handen in de lucht, tussen ons in, als een scheidsrechter bij een bokswedstrijd. ‘Oké, meiden. Dit is geen debat. En dit is Zoë’s huisdier, Emma. Jij hebt je handen vol aan Sherlock.’

Sherlock is Emma’s zeven jaar oude basset. Hij is langzaam en rustig – en goed opgevoed. Wat valt daar nu aan te zorgen?

Ik glimlach zelfvoldaan. ‘Dus,’ probeer ik opnieuw, ‘kunnen we iemand inhuren?’

‘Absoluut niet’, zegt oma beslist. ‘Je weet hoe ik daarover denk, Zoë. Als je genoeg om een huisdier geeft om er een te nemen, moet je er ook genoeg om geven om ervoor te zorgen. Ik zou het op prijs stellen als je deze troep nu opruimt, en dan–’

‘Moet dat echt?’ Mijn geïngel glijdt eruit voor ik het kan tegenhouden. Ik weet dat oma een hekel heeft aan zeuren.

‘Tja, dit is de echte wereld’, zegt Emma. ‘We hebben hier geen dienstmeisjes. We ruimen onze eigen rommel op.’

‘Emma’, waarschuwt oma. ‘Klaar.’

Oma wordt bijna nooit écht boos op Emma of op mij, maar nu kijkt ze ons allebei aan alsof ze het dit keer serieus overweegt. Ze opent haar mond om iets

te zeggen, maar net op dat moment klinkt het belletje van de kliniek. Er is iemand voor dokter Anna.

‘Ik moet gaan’, zegt oma. ‘Zoë, wil jij alsjeblieft deze rommel opruimen? En daarna laat je Snappy naar buiten.’

Emma grijnst naar me als de Cheshire kat uit *Alice in Wonderland*.

‘En geen gekibbel meer’, zegt oma tegen ons allebei.

Ze pakt haar koffiemok en verdwijnt door de deur naar de kliniek. Ik staar naar haar vergeten bord koude wentelteefjes.

Emma eet haar cornflakes en volgens mij zit ze expres extra luid te smakken. Ik doe net of ik het niet hoor.

Buiten toetert een auto. Emma houdt haar kom schuin en slurpt het laatste beetje melk op. De lepel klettert in de kom als ze die in de gootsteen zet en haar rugzak pakt.

Ik staar naar de tafel. Daar liggen nog een paar roze en groene rondjes, verzopen in een plasje melk.

Hoe kan ik in hemelsnaam familie zijn van dit meisje? Ze eet alsof ze in een stal is opgegroeid!

‘Hé!’ roep ik haar na. ‘Ik dacht dat we hier onze eigen troep opruimden?’

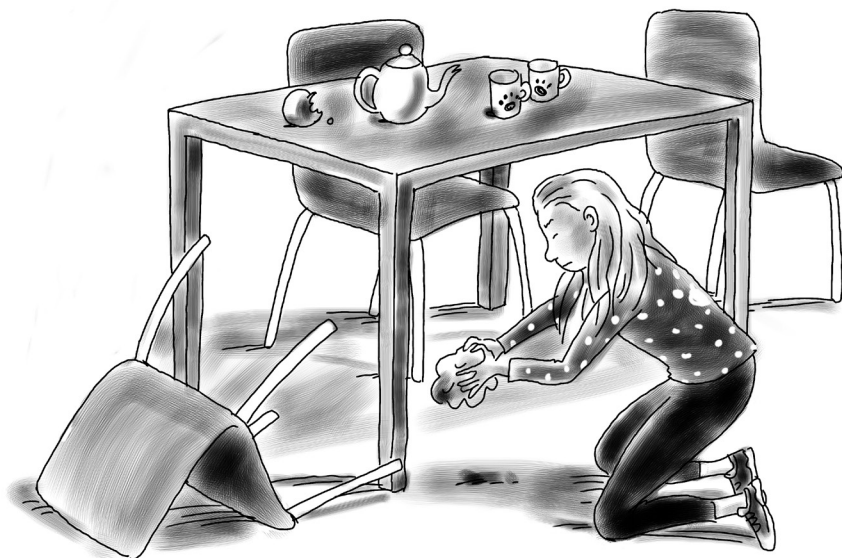
Het enige antwoord is de hordeur die dichtklapt.

Ik pak een doekje en veeg de restjes van Emma’s ontbijt weg. Oké, ik weet dat het niet makkelijk voor haar moet zijn dat ik zomaar bij haar ben komen

wonen. Haar ouders zijn overleden toen ze nog een baby was. Ze is door oma opgevoed en hoefde haar nooit met iemand te delen – niet met mij, en niet met de kliniek.

Maar dat is mijn schuld niet. Ik heb er ook niet om gevraagd om hier te komen wonen. En niemand van ons wist dat ik hier zó lang zou blijven.

Met een zucht pak ik wat keukenpapier en een stuk krant uit de papierbak. Ik kijk naar de rommel op de vloer en zucht nog een keer. Dan maar gewoon aanpakken. ‘Snappy, kleine kakfabriek! Waar zit je?’ roep ik. Geen antwoord. Blijkbaar is hij slim genoeg om zich te verstoppen tot alles voorbij is.

Ik trek een stoel naar achteren en kijk onder de tafel. Ik haat het om zo'n watje te lijken. Emma lijkt het helemaal niet erg te vinden om haar handen in viezigheid te steken – en geloof me, met al die zieke dieren hebben we hier genoeg smerigheid.

Maar voor ik hier kwam wonen, hoefde ik nooit iets op te ruimen. Mijn ouders zijn al zo lang gescheiden dat mijn vader meer voelt als een personage uit een film die je je vaag herinnert. Dus het was altijd alleen mijn moeder en ik, in een mooi, modern appartement in Manhattan. Mijn moeder was actrice in een soapserie en ze was altijd aan het werk, ze was aan het repeteren of ze deed audities. Vaak leek ze meer op een grote zus dan op een echte moeder. Onze hulp, Ethel, deed alles. Ze zorgde dat mama op tijd op haar werk was, waste en streek al onze kleren, kookte al onze maaltijden. Ze hielp mij zelfs met mijn huiswerk en leerde me hoe ik mijn haar in een Franse vlecht moest doen. Ethel hield het huis zó schoon dat ik letterlijk nooit rommel heb gezien – laat staan dat ik zelf iets moest schoonmaken.

Ik had nooit door hoeveel werk Ethel eraan had om alles netjes te houden. Het was alsof je een tante of een goede fee in huis had – maar dan een die je betaalde.

Alles was perfect, totdat mama's soap werd stopgezet. Eerst was ze er echt kapot van, maar daarna raakte ze helemaal gemotiveerd om naar Los Angeles te verhuizen en auditie te doen voor een echte tv-serie.

Ik was zó enthousiast!

Totdat ze me de consequentie vertelde. Ze nam mij niet mee.

Ik spuit desinfecterend middel op Snappy's plek en boen alles met een oude doek. Terwijl ik schrob, denk ik terug aan wat mama zei.

Ze probeerde uit te leggen dat het beter voor mij was, dat ze het te druk kreeg met audities, castinggesprekken en met een plek voor zichzelf vinden, zo druk dat ik haar bijna nooit zou zien. Het zou niet eerlijk zijn tegenover mij, zei ze.

Maar was het dan wel eerlijk om mij achter te laten?

Ik probeerde haar over te halen om me in Manhattan te laten blijven, bij Ethel. Ik was dol op Ethel. Maar mama zei dat we, nu ze zonder werk zat, geen hulp meer konden betalen. Toen ging Ethel terug naar huis om voor haar zieke broer te zorgen. En ineens... kon ik nergens meer naartoe.

In het begin verzong ik een fantasie. Ik zou mijn verdwenen vader opbellen en bij hem gaan wonen. Het zou een prachtig weerzien zijn, net als in de film. Hij zou beseffen hoe erg hij me gemist had en hij zou dolblij zijn om me weer te zien. Misschien zouden hij en mama zelfs...

‘Dat is geen optie’, was alles wat mama daarover zei.

Dus kwam ze met een nog vreemdere oplossing. Ze stuurde me naar haar moeder, dokter A. MacKenzie – iemand met wie ze zelf niet eens goed overweg kon.

Gewoon voor een tijdje, zei ze. Totdat alles geregeld was met haar werk.

Maar zodra ik hier was, stond oma erop dat ik me inschreef op school en het schooljaar afmaakte. Dat was in maart. Nu is het augustus, en ik ben er nog steeds.

Soms... vraag ik me af of mama me ooit nog komt ophalen.

www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2025

ISBN 9789020970883 | D/2025/45/164 | NUR 282, 283

Oorspronkelijke titel: *Vet Volunteers – Say Good-bye*

Met toestemming van de oorspronkelijke uitgever:

Puffin Books, a division of Penguin Young Readers Group, 2008

Tekst: Laurie Halse Anderson

Vertaling: Edward van de Vendel

Illustraties: Juliette de Wit

Illustratie omslag: Janneke Ipenburg

Vormgeving: Studio Lannoo

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.